

השגחה פרטית

וואונדערליכע 'השגחה' פרטית פון מעשיות פון היינטיגע צייטן - דערציילט אויף דער השגחה פרטית האטליין

פרשיות פקודי - ויקרא תשפ"ה ♦ עלון מס': 160

די וועכענסליכע השגחה

קיינע סלאגאנען - עס איז א רעאליטעט

לאמיר ענק מיטטיילן מיט א טעלעפאן געשפרעך וואס איך האב נעכטן דערהאלטן. דער איד אויפ'ן טעלעפאן האט געוואלט וויסן צי איך האבן יעצט צייט צו רעדן. זיין שטימע איז געווען אזוי רירענד - אז איך האב געמוזט האבן צייט. לויט די וועג ווי אזוי ער האט גערעדט - האט אויסגעזען ווי ער האט נארוואס געווינען א מולטי מיליאן דאלער'דיגע לאטערי. איך בין געווען געשפאנט צו הערן וואס גייט ער מיר מחדש זיין, אבער ווען דער איד האט אנגעהויבן זיין געשיכטע בין איך געווארן צוטומלט. "מיט דריי יאר צוריק האב איך פארלוירן מיין פרוי און מיינע קינדער - זייער מאמע...". דער איד האט ווייטער געשפּינט די געשיכטע. "עטליכע יאר פריער איז זי דיגאנזאזירט געווארן מיט די מחלה, מיר זענען אריבער שווערע צייטן...". די מעשה ווערט נאר ערגער אבער דער איד האט נישט געקראכצט. "בימים ההם האב איך מחליט געווען: א מענטש האט א בחירה. ער איז נישט שולט אויף מעשים אבער ער קען יא שולט זיין ווי אזוי ער נעמט עס אן. און איך האב דאן בוחר געווען בטוב, איך האב באשלאסן אז מיר גייען עס אננעמען בשמחה...". "די קלימאקס איז געווען אין דער יום טוב סוכות פאר די געשעעניש. מיר האבן באשלאסן אז מיר גייען פראווענען די יום טוב אינאיינעם. יעדער גייט זיין, די משפחה גייט זיך פרייען אינאיינעם. די יום טוב סוכות איז די יום טוב פון שמחה. די ספרים הק' זאגן אז ווער עס פרייט זיך סוכות איז בשמחה א גאנץ יאר". די יום טוב איז אריבער דערהויבן. כמעט דריי פערטל יאר שפעטער - אין חודש אב האבן מיר זיך געזעגענט פון איר. ביי די שבעה האט א נאנטער געזאגט אז לכאורה האט די סגולה נישט געארבעט, אבער אלע האבן פה אחד פראטעסטירט זאגנדיג אז עס נישט אמת, די יום טוב האט באמת משפיע געווען שמחה - אפילו אז עס איז געשען וואס עס איז געשען - האבן מיר געהאט די כח צו בלייבן בשמחה. מיר האבן געזען בחוש אז שמחה גייט נישט מיט גארנישט. נישט מיט געלט אדער מיט אנדערע זאכן. מען קען עס האבן אפילו ווען מען האט נישט אנדערע זאכן. אין די טעג צייכענט די חודשליכע מאגאזין [וועלכע קומט ארויס מאמענטאל נאר אין לשון הק' צוויי יאר פון איר גרינדונג. נאכ'ן הערן די מעשה האב איך זיך מתבונן געווען אין דעם. איינס פון די סלאגאנען וואס לויפט אין די מאגאזין ליינט זיך 'פשוט לחיות טוב' - אין אידיש וואלט זיך געזאגט: פשוט, ווייל מיר ווילן לעבן א גוטער לעבן...]. עס קלינגט ווי א גוזמא, אבער ווען מען הערט אזא געשיכטע זעט מען אז עס איז עכט! עס איז דא אידן וואס האבן באוויזן די קונץ. זיי האבן נישט קיין געלט, עס פעלט זיי אנדערע זאכן, אבער זיי האבן א גוטער לעבן - ווייל זיי לעבן מיט אמונה, און 'אמונה' מאכט גליקליך דעם מענטש.

גוט שבת פינחס שפר

דברים שבלב

אויסצויגן פון די שיעורים אין 'שער הבטחון' פון ספר חובת הלבבות

ילך אצל חכם

כלל ישראל גייט די טעג ארויס פון די יום פורים. איינס פון די פראוועריי וואס מען פראוועט די טאג איז די שירות ותשבחות. מען זינגט אסאך לידער, און צווישן זיי דער 'להודיע שכל קוויך לא יבוש'. מען דאנקט הקב"ה אז די וואס האפן צו אים זענען נישט געווארן פארשעמט. אויך אין תהלים בעט דוד המלך די זעלבע בקשה. אין קאפיטעל כ"ה בעט ער אז די וואס האפן צו אים זאלן נישט ווערן פארשעמט און ווי דער לשון איז גם כל קוויך לא יבוש. דוד המלך בעט ביי הקב"ה אז א איד וואס האט בטחון זאל זען א ישועה - אז עס זאל נישט אויסקומען אז א איד וואס האט בטחון זאל ווערן פארשעמט. דער פסוק איז ממשיך און פירט אויס אז ווער זאל יא ווערן פארשעמט "יבושו הבוגדים ריקים". די רשעים וואס זענען בוגד אין די טובה פון הקב"ה - זיי זאלן ווערן פארשעמט און מען זאל זען זייער מפלה - אזוי ארום וועט די אמונה ביי אידן ווערן שטארק. דער מדרש אויף תהלים געבט א שטיקל ערקלערונג איבער וואס עס טוט זיך אפ הינטער די קוליסן. די מדרש ברענגט אראפ א מימרא בשם רב פנחס אז דוד המלך האט געבעטן ביי הקב"ה אז זיין תפילה זאל נישט ווערן מיאוס ביי הקב"ה ווייל כלל ישראל קוקט ארויס אויף זיין תפילה, און ווי עס איז דארט דער לשון המדרש: 'אל תהי תפילתי מאוסה, כי עיני ישראל תלויות בי, ועיני תלויות בך'. דוד המלך בעט נישט אויף זיך אליין - ער רעדט נישט פון זיינע אייגענע צרכים - ער רעדט פון די צרכים פון כלל ישראל, און זיין תפילה איז א תפילה פאר'ן רבים. מען זעט דא אז מען דארף מתפלל זיין אז די בעלי בטחון זאלן נישט ווערן פארשעמט, אבער מען זעט אויך אז שוין אין יענע יארן האט כלל ישראל געהאט די מנהג אז מען האט זיך געוואנדן צו צדיקים און געבעטן אז

זיי זאלן מתפלל זיין פאר אונז. עס קען אויסזען א סתירה צו די אמונה, אבער עס איז נישט קיין סתירה. אין די תורה"ק באגעגענט מען מערערע מאל די געדאנק אז מען האט זיך געוואנדן צו ערליכע אידן און תלמידי חכמים און געבעטן אז זיי זאלן פועל'ן א ישועה. אין ספר 'דעת חכמה ומוסרי' געבט רבי ירוחם צו פארשטיין דער געדאנק. ער זאגט אז מען זעט אסאך מאל אין די תורה ווי הקב"ה ווענדט זיך צו כלל ישראל אז מען זאל זיך ווענדן צו דער נביא אדער צו דער צדיק פון יענעם דור - ווי דער פסוק זאגט אין דברים [יח, טו] נביא מקרבך וגו' אליו תשמעון. אויך לגבי תפילה זעט מען אז כלל ישראל האט געשיקט די צדיקי הדור אלץ א שליח. מען זעט עס ביי אלע צדיקים, און בעיקר ביי משה רבינו [דברים ה, כד] "שמעתי את קול דברי העם וגו' אליך, היטיבו כל אשר דיברו! אויך היינטיגע צייטן ווען עס איז נישטא קיין נביא איז דא דער ענין, און ווי חז"ל זאגן שוין "ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים". אויך איז דא א מצוה פון 'לשמע דברי חכמים'. עס איז דא אסאך געשיכטעס פון פשוט'ע אידן וואס זענען געגאנגען צו צדיקים און געזען גרויסע ישועות, ווייל הקב"ה וויל דער קשר פון דעם צדיק. ווען א איד גלייבט אין א צדיק האט ער אמונת צדיקים, און מען זעט אז די תורה האט צוגעשטעלט 'אמונת צדיקים' מיט 'אמונה בה', ווי דער פסוק זאגט 'ויאמינו בה' ובמשה עבדו'. ווען א איד דארף א ישועה און ער וויינט זיך אויס פאר הקב"ה, שפירט ער ביי זיך אז ער איז נישט גענוג ערליך, און ער גייט צום צדיק - ווייל דער צדיק איז ריינער, און ער פועל'ט דורך אים א ישועה. זאל הקב"ה געבן אז מען זאל קענען זיין דבוק אין צדיקי אמת און פועל'ן דורך זיי די גאולה השלימה במהרה בימינו.

די שיעורים ווערט ארויפגעלייגט דורכאויס די וואך - מען קען עס הערן ביי נומער 4 [סאכן אויסוועלן די שפראך וואס איר ווילט הערן]

ניסיון שבכל יום

וואונדערליכע השגחה פרטית געשיכטעס דערציילט אויף די השגחה פרטית האטליין

דריי וועידזשעס אין איין קנאק

לאמיר אנהייבן מיין געשיכטע מיט א דאנק פאר הקב"ה. אז איך טוה זיך פארגלייכן מיט אנדערע קען איך זאגן מיט א רואיגע געוויסן אז מיין מצב איז רעלאטיוו זייער גוט. מיט עטליכע יאר צוריק האב איך ענטוויקלט א געוויסע סארט פראדוקט. עס האט גוט געכאפט אין די מארקעט און דער ציבור באשטעלט פון דעם אין גרויסן און איך לעב פון דעם בשפע רב.

ברוך ה' אז מען האלט אין איין באשטעלן פון דעם פראדוקט און עס האלט אין איין אריינקומען נאך און נאך געלט אין די בענק. אין די צייטן ווען עס איז געגאנגען גוט האב איך קיינמאל נישט צוגעלייגט קיין באזונדערע קאפ צו די שיינענדיגע הצלחה, איך האב עס תולה געווען אין די גוטע פראדוקט, אין מיין קלוגשאפט, איך האב נישט געשאנקען קיין איבריגע אויפמערקזאמקייט צו איר.

אבער ווען זאכן האבן אנגעהויבן גיין קרום, האב זיך דערמאנט אז נישט אלעס טו איך אליין.

די ירידה איז געווען א פאמעליכער, עס איז געגאנגען מטה, מטה, נאך ביז היינט ווייס איך נישט וואס האט פאסירט, אבער פלוצלונג האט זיך די פלוס פון באשטעלונגען אפגעשטעלט און פון צענדליגע באשטעלונגען איז עס געווארן איינצעלע, און די ירידה האט ממשיך געווען.

אין אנהייב האב איך געמיינט אז עס איז א שוואכע סעזאן. איך האב עס תולה געווען אין צוואנציג אנדערע זאכן ווי די אוועלטליכע אינפלאציע, די קריג צושטאנד אין מיטל מזרח, די פרייזן שטייגונג, אבער ווען די באשטעלונגען איז געווארן ווייניגער און ווייניגער האב איך אנגעהויבן פארלירן מיין געדולד מיט מיין רואיגקייט.

די ירידה האט מיר אראפגעברענגט ביז אונטן, און עס איז מיר געווארן שווארץ אין די אויגן. איך האב א ביזנעס, איך האב ליגן סחורה, איך האב א שטוב מיט קינדער צו שפיין און מיינע קעשענעס זענען לידיג, די באנק איז אין א שרעקעדיגע דעפיציט, איך האב זיך נישט געזען ארויסקריכן פון דעם.

מער ווי אלעס האב איך נישט געקענט פארשטיין וואס האט דא פאסירט, ווי אזוי געשעט אזא זאך פון איין טאג אויף די אנדערע.

אין יענע טעג האב איך פארלוירן מיין שלוח הנפש, די רואיגקייט וואס איך האב אמאל געהאט. די טעג זענען געווען פול מיט זארג, די נעכט שלאפלאז, איך פלעג זיך אויפגעוועקן יעדע צוויי שעה פאר'דאגאט', נערוועז, שפירנדיג ווי די וועלט גייט אונטער אויף מיר.

עס איז געווען איך יענער צייט ווען איך האב אנגעהויבן באגרייפן און כאפן ביים קאפ אז איך האב זיך פארלוירן. אין די צייטן ווען די מזל האט מיר געשיינט האב איך תולה געווען די הצלחה אין מיר, אין מיינע מעשי ידים, איך האב פארגעסן אז נישט איך בין דער שפייער, אז דער רבוש'ע איז דער מזין ומפרנס ומטריף און אז איך בין אנגעוויזן אויף אים אויף טריט און שריט.

איך האב אנגעהויבן מאכן ערנסטע התבוננות, איך האב זיך ריכטיג מתבונן געווען אז אלעס קומט פון הימל, איך האב אנגעהויבן לערנען ענינים פון בטחון, אויסהערן שמועסן איבער בטחון און זיך געשטארקט מיט'ן גאנצן הארץ אין די ענינים פון בטחון.

מיין געמיט איז געווארן רואיגער, איך האב געשפירט ווי איך בין נישט אליינס, אבער אויך די זאכן האבן זיך אנגעהויבן רוקן.

אין יענע טעג זיצנדיג ביי מיר אין די ארבעט, מיט א רואיגקייט, גלייבנדיג אז אלעס פירט זיך פון אויבן, האט זיך דער טעלעפאן צוקלונגען.

אויפ'ן טרייבל האט גערעדט אן אלטער קליענט מיטוועמען איך האב שוין נישט גערעדט א לאנגער צייט.

פארציטנס פלעגט ער באשטעלן ביי מיר קלענערע ארדערס, אבער דא האט ער מיטאמאל געוואלט באשטעלן א גרעסערע ארדער.

די ארדער איז געווען אזוי גרויס אז עס האט מיר געדעקט גאנצע דריי חדשים פון נישט באקומען געהאלט. איך האב געזען בחוש ווי הקב"ה פירט מיר און שטעלט צו אלעס וואס עס פעלט מיר אויף א גאלדענע וועג.

איך האב זיך דערלערנט דער געדאנק, און עס מיטגענומען מיט מיר אויף אייביג.

דער גרויסער באס' פון אלעס

פאר עטליכע יאר אין איין ציה בין איך איינגעשטעלט אויף איין פלאץ. די ארבעט איז געשמאק, די סביבה איז גינסטיג, אבער איין פראבלעם איז דא - די געהאלט איז צו מאגער - עס קלעקט נישט צו דעקן די ריזיגע קאסטן וואס איך האב היינטיגע צייטן.

ווען דער מצב איז געווארן אומדערטרעגליך האב איך געבעטן מיין באס זאל מיר

חלה'ס אויף שבת במתנה

ווען איך האב אנגעהויבן אריינזאגן אין טעלעפאן מיין געשיכטע, האב איך אויפגעכאפט אז אין די ערשטע ווערטער ווי אזוי איך גיי אנהייבן די געשיכטע - ליגט א מוראדיגע מוסר השכל.

איך האב געוואלט אנהייבן מיין געשיכטע שילדערנדיג אז עס איז געווארן שפעט אויף שבת, איך בין אריין אין ענגשאפט נישט האבנדיג קיין געלט צו קויפן חלה'ס אויף שבת, ווייל די חלה געשעפט איז מקפיד צו צושליסן די געשעפט פאר חצות היום.

נאר דאן ווען איך האב עס געוואלט ארויסזאגן פון מויל, האב איך געכאפט די גרויסקייט פון די זאך, די שיינקייט פון א איד אז טראץ וואס די הויפט חלה קויפער איז פרייטאג און עס צייט זיך אריין ביז די שפעטע פרייטאג שעה'ן האט דער איד די דרייסיט און יעדן וואך ביי חצות היום לייגט ער ארויף א שלאס אויף זיין געשעפט.

אין יעדנפאלס, יענער ערב שבת האב איך זיך געטראפן מיט לידיגע קעשענעס, זיי זענען געווען אזוי לידיג, אז אפילו א פרוטה לפורטה איז נישט געווען אין איר. רוב פון די שבת געברויכן זענען שוין געווען איינגעקויפט אבער עס האט מיר געפעלט עטליכע חלות אויף שבת.

אן א חלה אויף שבת קען מען א 'המוציא' נישט מאכן, אבער איך האב זיך געטרייסט אז דער מצב איז נישט אזוי געפערליך. דער געשעפט שליט טאקע בחצות היום אבער אלע חלות וואס בלייבט אים איבער לייגט ער ארויס פארענט פון די געשעפט און ווער עס וויל קען עס קומען געמען.

געווענליך גלייך איך נישט צו נעמען פון אנדערע אבער אין דעם פאל האב איך נישט געזען קיין אנדערע ברירה און באשלאסן אויסצוארטן אויף דעם איד.

איך האב שוין געהאט באשלאסן אז איך גיי טון אזוי אבער דאן האב איך זיך א כאפ געגעבן צו שפעט ווען מיר האבן זיך געכאפט אז עס איז נישט מיינער א באקאנטער - ער קוקט נאר אויס ווי יענעם.

"אנטשולדיגט, איך האב געמיינט אז דו ביסט...".

יענער איד האט נישט נאכגעלאזט.

"עס איז א שמחה... איך צאל די וואך אויס דיינע חלות".

דער איד האט נישט געפרעגט קיין שאלות און מיר געהייסן זיך שטעלן נעבן מיר און געצאלט די חלות אויף שבת. איך האב געזען בחוש ווי אזוי הקב"ה איז מזמין מיינע צרכים אויף שבת קודש.

'מלוה דמלכה' ברענגט שפע רב

עס איז דא מענטשן וואס האבן א מסודר'דיגע פרנסה, זיי גייען יעדן צופרי ארויס צו די ארבעט און פארדינען זייער פרנסה. ביי מיר איז די מצב אנדערש. מיין פרנסה איז א זאך וואס טוישט זיך ארום. אמאל איז דא אסאך ארבעט, אמאל איז עס ביינאכט, אמאל צופרי, עס האלט זיך אין איין ארומטוישן.

אין מאל האט מען מיר געלאזט וויסן פרייטאג מיטאג אז מוצאי שבת דארף איך שטעלן צו די ארבעט.

איך האב אויסגערעכענט אלעס וואס איך דארף אויסרעכענען צו זיין אין צייט מוצאי שבת, אבער שטייענדיג ביים שוועל ארויסצוגיין האב איך זיך דערמאנט: וואס איז מיט מלוה דמלכה?

פון ווען איך געדענק זיך בין איך זייער מקפיד אויף מלוה

מפיצים אמונה ורואים ישועות

פאר א לאנגע צייט האב איך ענטפערט צו פארקויפן מיין דירה. אסאך איין זענען געקומען קוקן, אבער קיין איינער פון זיי האט נישט געשלאסן קיין מקח. זעננדיג אז עס גייט נישט האב איך צוגעזאגט געלט פאר די מכוון פון 'השגחה פרטית' גלייבנדיג אז די כח פון אמונה וועט עפענען די טויערן אין הימל פאר א ישועה. עס האט נישט געדייערט גלייך און די קויפן זענען געקומען צו גיין. איינער פון זיי האט געשלאסן א מקח. איך שיק דא אריין דאס געלט וואס איך האב צוגעזאגט און כליג צו אביסל מער. מיט דעם וויל איך אויך אנטווערן האבן אז די איבערגאנג איז יעדע דירה זאל זיין גוט און גרינג.

מפיצים אמונה ומחיים נפשות

פון טיפן הארצן וויל איך זיך באדאנקען פאר די חשובע עורכים פון די גליון השגחה פרטית. איך וואוין אין א פארשטופטער געגענט אין אויסלאנד. דער גליון קומט אן צו מיר איינמאל אין צוויי וואכן און כידעקוויק זיך מיט דעם. עס פרישט אויף מיר און מיין בני בית און איך בין זוכה אדאנק דעם צו א דעהויבענער שבת. איך רעקאמענדיר עס פאר יעדן איינעם. דער גליון דעבענט אריין חיות אין א שטוב און דערפרייט מיין הארץ. חזקו ואמצו

העכערן באטאנענדיג די הארץ און די 'השקעה' וואס כלייג אריין אין די ארבעט. דער באס האט נישט געוואלט הערן פון דעם. ער האט מיר געגעבן צו פארשטיין אז עס איז נישט קיין ראטזאמע בקשה. זענענדיג אז עס גייט נישט, האב איך זיך געשטארקט אין אמונה, איך האב זיך געוואנדן צו דער גרויסער באס, דער ביג באס, ווי מען רופט עס - דער בורא כל העולמים - און אים געבעטן אז ער זאל מיר העלפן. עס איז אריבער א שטיק צייט, מיין באס לאזט מיר רופן, ער זאגט מיר אז נישט נאר וויל ער מיר העכערן די געהאלט, נאר ער דאפלט עס. איך האב געזען אז ווען מען דארף עפעס דארף מען רעדן צו דער גרויסער באס - ווייל נאר ער העלפט.

אן איינשפריץ פון אמונה

איך האב א קינד וואס איז שוין צען יאר אלט. ער איז ברוך ה' א קלוגער און א טאלאנטפולער קינד אבער מיט די יארן האב איך באמערקט אז ער וואקסט נישט. די הויזן פון א קינד אין אזא עלטער איז שוין לאנג אויסגעוואקסן, אבער ער גייט נאך מיט די זעלבע קליידער ווי ער איז געגאנגען זייענדיג אן אכט עריגער. עס איז אריבער א שטיק צייט, און די זאך האט מיר אנגעהויבן שטערן. איך בין געגאנגען צו א לאקאלע דאקטאר און אים דערציילט איבער די פראבלעם וואס באדערט מיר. דער דאקטאר האט אויסגעהערט די נושא און פון וואס עס רעדט זיך און מיר דערציילט אז עס איז דא א סארט איינשפריץ וואס מען קען געבן און זאכן ווערן מסודר.

די זאך איז געווען אז די איינשפריץ איז א קאסטבארע ארטיקל, און זינט עס איז נישט א חלק פון די געזונטהייט סיסטעם אין ארץ ישראל מוז מען עס אויסצאלן פון די אייגענע טאש.

די איינשפריץ קאסט דריי טויזנט שקל, עס איז רעלאטיוו א שיינע סומע און לעבנדיג אויך ארום בצמצום, האב איך זיך זייער גע'שבוש'ט צי איך זאל עס טון אדער נישט.

איך בין אריין צו מיין רבי שליט"א און אים פארגעלייגט אלע זייטן. אויסהערנדיג פון וואס עס רעדט זיך האט ער מיר גע'עצה'ט אז איך זאל אנפערען ביי א גרעסערע דאקטאר.

איך האב באשטעלט אן אפויטמענט ביי א גרעסערער דאקטאר, אבער אויך דא האב איך זיך באגעגענט מיט די מויער פון געלט. דער אפצאל פון אן אפויטמענט ביי דעם דאקטאר איז געווען 800 שקל און איך האב זיך נישט געקענט ערלויבן אזא לוקסעס.

אבער אז דער רבי הייסט און אז עס רעדט זיך פון אזא זאך האב איך זיך פארבינדן מיט איינער וואס טוט אין די נושא און באשטעלט אן אפויטמענט. איך האב זיך פארגעשטעלט מיט מיין משפחה נאמען 'קליין'. דער סעקן הערנדיג אז עס רעדט זיך פון קליין האט ער מיר גלייך ערלעדיגט אן אפויטמענט און אנגעזאגט אז איך זאל אים זאגן ווער עס האט אים געשיקט און געמוטיגט אז אלעס וועט זיין אקעי. איך האב זיך אביסל געוואונדערט וואס איז אזוי ספעציעל מיט 'קליין' און צו וואס בין איך זוכה צו אזא פראטעקציע, אבער איך האב עס אנגענומען און זיך געלאזט פירן.

איך האב באזוכט ביי דעם דאקטאר און נאכ'ן זאגן אז איך בין 'קליין' און אז 'דער' האט מיר געשיקט האט מיר דער דאקטאר געזאגט אז איך דארף נישט באצאלן קיין געלט און מיר באשטעטיגט אז עס לוינט צו נעמען די איינשפריץ.

בלויז א יאר דערויף האב איך באגעגענט דעם עסקן און אים דערציילט אז איך בין דער 'קליין' און אז איך וויל פארשטיין פארוואס האט דער דאקטאר געזאגט אז איך דארף נישט צאלן קיין געלט פאר די וויזיט.

"לאמיר דיר זאגן", האט ער געגעבן צו פארשטיין. "דו הייסט 'קליין', אבער עס איז דא נאך א איד וואס הייסט 'קליין'. ווען איך האב גערעדט מיט דיר האב איך געמיינט אז איך רעד מיט יענעם קליין. יענער איד איז דא אן אפטער גאסט און ער האט זיך שוין געלאזט קאסטן דא גרויסע געלטער. ווען איך האב גערעדט צו דער פראפעסאר האט ער צוזאמענגעשטעלט ביידע קליינ'ס אלץ די זעלבע מענטש און געזאגט אז ער האט רחמנות אויף קליין און ער וויל נישט נעמען קיין געלט פון אים. למעשה איז עס נישט געווען די זעלבע מענטש און דו האסט פארדינט."

איך האב הנאה געהאט פון די השגחה פרטית, אבער איך האב מורא געהאט אז יענער האט נאך געליטן פון דעם.

"שוין א יאר צייט וואס יענער איד האט נישט געקלינגען. דארפסט זיך נישט זארגן, דו האסט אים נישט אנגעמאכט קיין שאדן."

איך האב געדאנקט השי"ת אז איך בין ארויס אומזיסט פון די גאנצע מעשה. א רגע, און וואס איז מיט דער איינשפריץ? איך האב דערציילט דערוועגן פאר א חבר. דער חבר האט מיר פארבינדן מיט אן ארגינאזאציע וואס געבט פינאנצירונג פאר די זאך און איך בין איך האב באקומען פון זיי די גאנצע סומע געלט.

די געלט איז געווען, דער איינשפריץ האט געוויקלט, מיין קינד איז שוין היינט די געווענליכע הויכע וואס ער דארף צו זיין.

איך האב געזען ווי הקב"ה פירט מיך אויף טריט און אויף שריט אין די ריכטיגע וועגן.

דמלכה, איך פארפעל נישט קיין איין וואך מלוה דמלכה, און דא - צוליב ארבעט זאל איך עס דערלייגן?

איך האב געטראכט אז איך קען עס יוצא זיין מיט מזונות אדער מיט א שנעלע סעודה אבער ברוך ה' אז איך האב געהאט די שטארקייט און זיך נישט געלאזט פון דעם יצר הרע און זיך געזעצט צום טיש אויף א סעודה און א האלבע שעה שפעטער בין איך ארויס אויפ'ן וועג.

איך האב דערלייגט א שיינע סומע געלט פון דעם, אבער איך האב זיך געשטארקט אז פון גוטע זאכן דערלייגט מען נישט. גייענדיג אויפ'ן וועג האב איך געטראפן א שיינע סומע געלט. די געטראפענע סומע איז געווען גרעסער ווי דאס געלט וואס איך האב געקענט פארדינען פון די צייט - איך האב זיך געשטארקט זענענדיג אז פון גוטע זאכן דערלייגט מען קיינמאל נישט - אפילו ווען עס זעט אויס אז יא.

א דערמאנונג פאר'ן 'חומש'

עס רעדט א איד פון וויליאמסבורג:

מיט א שטיק צייט צוריק האב איך מקבל געווען אויף מיר אז איך גיי געבן א חומש פאר צדקה.

פון ווען איך האב געמאכט די קבלה זע איך אפגעניסן.

די ליסטע פון ניסים איז א לאנגער, אבער לאמיר מיטטיילן איינס פון זיי וועלכע האט זיך אפגעשפילט א וואך פריער.

אלעס האט זיך אנגעהויבן מיט א היסטערישער טעלעפאן קאלל פון מיין בני בית. זי האט מיר אהיימגערופן און דערציילט די וואונדערליכע בשורה אז די וואסער רערן אין די שטוב האבן געפלאצט און אז די גאנצע שטוב שווימט אין וואסער.

די ערשטע זאך וואס מען טוט איז אזא פאל איז צו פארמאכן די הויפט רער פון וואסער, אבער ביי מיר איז דאס נישט אזא פשוט'ער זאך. די וואסער רער ביי מיר געפינט זיך אונטער די ספרים שאפע און עס איז נישט געווען שייך אנצוקומען צו איר, אן וואס מען זאל צוברעכן די ספרים שאפע.

איך האב עס פראבירט צו רוקן אן וואס עס זאל זיך צוברעכן אבער אן ערפאלג. ביי אונז אין וויליאמסבורג איז דא אן ארגינאזאציע וואס געבט זיך אפ מיט די זאכן. איך האב זיי געקלינגען. זיי זענען געקומען צוגיין אבער זענענדיג די סיטואציע זענען זיי געווען הילפלאז, פונקט ווי מיר.

טראכטנדיג וואס טוט מען און ווי אזוי רוקט מען די שאפע האב איך זיך דערמאנט אז איך האב נעכטן באקומען א גרויסע סומע געלט אבער איך האב נאכנישט אראפגענומען פון איר קיין חומש. איך בין גלייך אריבער צו יענער ווינקל און אפגעשיידט דאס געלט און זיך צוריקגעקערט צו די ארבעט.

פון יענע מינוט און ווייטער האבן זיך זאכן אנגעהויבן דרייען אויפ'ן צווייטן ריכטונג. עס זענען געקומען צו גיין נאך וואלאונטירן פון די ארגינאזאציע. באטראכטנדיג די סיטואציע האבן זיי געזען אז די וואסער וואס רינט איז הייסע וואסער. דאס איז געווען א צייכן אז די פראבלעם איז נישט ביי די וואסער נאר ביי די הייסע וואסער.

זיי האבן געוואלט אפשיסן די בויילער, אבער דער שליסל צום בויילער ליגט ביי מיין שכן און דער שכן האט זיך געהאט אראפגעלייגט. מען האט אים נישט געוואלט אויפוועקן און ווייטער ממשיך געווען מיט'ן פראבירן אוועקצורוקן די שאפע. אז עס איז געווען א גרויסע גרופע צוזאמען האט מען מצליח געווען צו רוקן די בויילער און פארשלאסן די וואסער.

געצייילטע שעות שפעטער האט זיך דער שכן אויפגעוועקט און אנגעקלינגען פרעגן צי עפעס גייט פאר מיט די וואסער. הערנדיג אז עפעס טוט זיך האט ער באשטעלט אן אינסטאלאטער.

אין ווייניגער ווי א האלבע שעה איז דער אינסטאלאטער געקומען צוגיין און פארראכטן דער פראבלעם.

פון מיר האט ער נישט גענומען קיין פרוטה אחת - איך האב געהאט פאר מיר נאך א דערמאנונג אז ווען מען געבט א חומש קומט אריין די ברכה.

נעם דו אויך א חלק אין די באוועגונג אויסצושפרייטן אמונה איבער די וועלט

און זיי זוכה צו די הייליגע הבטחה פון זוה"ק

צו האבן קינדער און קינדס קינדער יראים ושלמים

הויף יעצט אריין: 02.6313.742 אדער אין לין פון השגחה פרטית 02.30.11.300 | דריקט 6

בעמדות נדרים פלוס	משלוח בדואר	העברה לבנק לאומי
ע"ש השגחה פרטית	ת.ד. 5475 ירושלים	57390056

טייערע לייענער

אויב ווילט איר מזכה זיין די מתפללים אין אייער בית המדרש אדער פארטיילן די רייכע גילון אין אייער געגענט

פארבינדט זיך מיט אונז

אויפ'ן נומער - 9722-6-313-742

לעת עתה ווערט אומער גילון דאחי נאר פארשפרייט אין די איינע מעלי'ס אדער אין די געדרוקטע קובצים פון די גליונות.

מיר האבן זייער שטארק אז קורבן וועלן מיר קענען דרוקן עקסטער אונזער זאלט אבער אויך דערווייל שטעלן מיר צו די מעגליכקייט איר זאלט עס קענען דרוקן פאר א מינימאלישע פרייז.

קלינג אריין שפיר דעם טעם.

צענדליגע טויזנטע
אידן פון די גאנצע
וועלט
לעבן א בעסערע און
געשמאקערע לעבן
אדאנק די השגחה
פרטית ליניע

זיי דו אויך פון די
גליקליכע - מאך
דעם טעלעפאן
קאלל
און הייב אן לעבן
א רואיגערע און
בא'טעמ'טע לעבן פול
מיט מנוחת הנפש און
ישׁוב הדעת

פון ארץ ישראל
+972-30-11-300
פון ארה"ב
151-86-130-140
פון אנגליה
0-330-3900-489
פון בלגיה
0-380-844-28
פון ארגנטינה
398-840-31
פון דרום אפריקה
8755-18-521
פון אוקראינה
380-947-100-633

לשונם הזה השגחה פרטית בספרים הקדושים

גרוע שאף כשרואה סיבות ואפשרויות לישועה גם כן אין תולה את ההצלה בהקב"ה אלא מיחס הכל לדברים אחרים, ולכן אף בשעת חרב חדה לא יתיאש מן הרחמים.

(אור יחזקאל חלק ג' אמונה)

הקב"ה האט אסאך וועגן ווי אזוי צוברענגען די ישועה פאר א איד

ענין הבטחון בהש"ת פירש הרב הקדוש ר' יונה זצ"ל, כי הוא שידע האדם עם לבבו כי הכל בידי שמים, ובידו לשנות הטבעים ולהחליף המזל, ואין לו מעצור להושיע ברב או במעט. וגם כי צרה קרובה אליו ישועת השם קרובה לבא, כי כל יכול, ולא יבצר ממנו מזמה.

גם כי יראה החרב על צוארו, אין ראוי לו שתהיה ההצלה נמנעת מלבו, ופסוק מלא הוא באיוב (איוב י"ג) הן יקטלני לו איחל. והוא שאמר חזקיה לישעיה הנביא ע"ה כך מקובלני מבית אבי אבא אפילו חרב מונחת לו על צוארו של אדם אל ימנע עצמו מן הרחמים, וזה שכתוב: "בטחו בו בכל עת", כלומר בכל עת שהצרה קרובה ואין אדם יודע דרך להנצל ממנה, יש לבטוח בו כי הרבה שערים למקום.

(כד הקמח ערך בטחון)

אל ימנע מהרחמים

ווען חזקיהו המלך איז געווארן קראנק האט ישעיהו הנביא געזאגט נביאות אז ער זאל זיך געזעגענען פון די וועלט ווייל זיין סוף איז נאנט, אבער חזקיהו המלך האט עס נישט אנגענומען. ער האט געענטפערט פאר דער נביא ישעיהו: **כך מקובלני מבית אבי אבא ביז דוד המלך אז; אפילו אויב א חרב חדה מונחת על צוארו של אדם, אל ימנע עצמו מן הרחמים.**

אתמר נמי; רבי יוחנן ורבי אליעזר דאמרי תרוייהו; אפילו חרב חדה מונחת על צוארו של אדם אל ימנע עצמו מן הרחמים, שנאמר (איוב יג, טו) הן גם בזמן שהקב"ה יקטלני, לו אליו איחל ואצפה לישועתו.

א"ר חנן; אפילו בעל החלומות אומר לו לאדם למחר הוא מת, אל ימנע עצמו מן הרחמים, שנאמר (קהלת ה, ו) כי ברוב חלומות והבלים ודברים הרבה כי את האלקים ירא.

(מסכת ברכות דף י ע"א)

לא לאבד את התקוה

סיפר לי מו"ר (הקהלות יעקב) זצוק"ל על הרב סורוצקין ראש ישיבת טעלז באמריקה, לפני עשר שנים הוא חלה במחלה הנוראה ל"ע ועשו לו הקרנות, וכעבור זמן זה נעלם לגמרי, והרופאים משתוממים. מו"ר אמר לי: אם הקב"ה שולח רפואתו אז גם מחלה זו מתרפאת ונעלמת. (אמר זאת בנוגע לחשש שנתגלה אצל ג"א).

הוסיף לי מו"ר ששאלו את מרן החזון איש זצוק"ל "אם מותר להתפלל לרפואתו של חולה במחלה הנוראה שאין עבורו תרופה בידי אדם, והוי רפואתו בגדר נס ואין מתפללין על חולה כזה". וענה לו מרן החזון איש "שמתפללין". והביא לו ראיה מהרב משניגריד שלקה במחלה הנוראה בגרונג, ל"ע, במשך "שלושים שנה" היה חולה, הרופאים אמרו לו שיתר משנה לא יוכל לחיות, אך היה חי עוד שלושים שנה. רואים שבניגוד לדעת הרופאים אפשר לחיות עוד הרבה שנים.

(ארחות רבינו הקהלות יעקב)

אין יעדער מצב איז דא האפענונג - מען דארף נאר אויסקוקן צו איר

נתבונן נא במצבנו ונראה האם מאמינים אנו, הלא בעת שאנו רואים שהסיבות לישועה אינן, מיד אנו נשברים ואיננו מצפים לישועה, נמצא כי רחוקים אנו מאד מהאמונה השלימה שהיא כנתבאר להאמין שאין הסיבות גורמות, ואף בשעה שנראה שאפסה כל תקוה מחויבים אנו להאמין ולומר כן יעשה ד', ואל יעלה על לבנו כי מדת חסידות היא אלא זה עיקר גדול מיסודות האמונה, וע"ז נבוא בדין ובמשפט.

"ולפני מי אתה עתיד ליתן דין וחשבון לפני מלכי המלכים הקב"ה" נראה לברא על דרך זה, שנבוא במשפט אף בדברים שלכאורה בעיני בשר היו נראים שאין תקוה לישועה מכל מקום יתבע מאתנו מדוע לא האמננו בישועת ד', כי הרי לפני מלך מלכי המלכים הקב"ה אנו עומדים ובפניו אין שום חילוק בין מציאות הסיבות לבין היעדרם, ובאמת מצבנו עוד יותר

א נקודה פון דער וואונדערליכער שיעור פון הרה"צ ר' בעריש שוועבאלג שליט"א די אמת'ע אורות און שמחה פון א יום טוב

בליק - ער זאל וויסן אז יעדע מצוה - אפילו א פשוטע מצוה - איז עמוק עמוק און מיר זען נאר א פראצענט פון דעם, ווייל די זאך איז אזוי טייער און צוליב די טייערעקייט אדער כלשונו ווי ער רופט עס די "יקרת הדבר" איז אוממעגליך אז מען זאל ארויסווייזן איר גאנצער שיינקייט און טייערעקייט.

מיר דארפן עס וויסן און ארייננעמען אין אונז און זיך נישט פארבלענדן פון די גשמיות'דיגקייט וואס פארשטעלט די שיינקייט און גרויסקייט פון דעם טאג.

מיר גייען אריין אין די פסח'דיגע עפאכע. מען גייט אנהייבן מיט די הכנות צו דעם גרויסן יום טוב. עס איז דא אידן וואס ביי זיי איז דאס א שאפינג סעזאן, א צייט ווען מען קויפט וואס עס פעלט, אבער דאס איז אן אויבערפלעכליכער בליק - די טיפערע און אמת'דיגע בליק איז די קדושה וואס די יום טוב ברענגט מיט זיך און צו דעם דארף מען צילן - צו איר דארף מען שטרעבן אנצוקומען.

א פינטעלע ליכטיגקייט

אויסצויגן פון שיעורי המשפיעים אין האטליין

כלל ישראל גייט די טעג ארויס פון די ימי הפורים און מען גייט אריין אין די הייליגע ימי הפסח.

מען גייט פון איין ליכטיגקייט צו די אנדערע, אבער אויך אינמיטן איז דא די שבתים, די הייליגע שבתים, די גרויסע און לעכטיגע מאמענטן וואס שיינט אריין אין יעדע אידישע נשמה.

יעדער איד האט אין זיין קאפ אן אויסקוק אויף די הייליגע טעג. אין זיין מוח איז דא א קלארע בילד אויף די זמנים. ביי אסאך איז עס די רואיגקייט וואס קומט אראפ שבת אויף די וועלט. ביי אנדערע איז עס די מאכלים טובים, ביי א דריטע שיכט איז עס די מלבושים, אבער א איד וואס קוקט אויף די וועלט מיט א טיפערע בליק ווייסט אז דאס געהער נאר צו די חיצוניות פון די טעג, די פנימיות איז אסאך העכער און טיפער פון דעם.

דער אור החיים הק' [שמות לט. א] ברענגט אראפ די בחינה און ווארענט דעם מענטש ער זאל זיך נישט לאזן פארבלענדען פון דער אויבערפלעכליכער מענטשליכער